

РЕШЕНИЕ

№ 1594

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12258** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Л. А. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане], чрез адв. Т. И., със съдебен адрес: [населено място], ул. П., № 3, срещу Решение № 20225/07.12.2023 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно. Излага твърдения, че неправилно и в противоречие с материалния закон административният орган е приел, че по отношение на него не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Твърди, че не е направен мотивиран анализ на обстановката в държавата му на произход А., както и че в нея са настъпили нови обстоятелства и радикална промяна вследствие идването на власт на талибаните през м. август 2021 г., които не са отчетени. Сочи, че фактът, че е бил военен от националната армия го е накарало да напусне А..

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата. Счита, че профилът на жалбоподателя като бивш член на силите за сигурност на А. го излага на риск от преследване. Позовава се на изложеното в справките относно А., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Моли съда да уважи жалбата и преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане и произнасяне.

Ответникът - заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата и моли съда

да я отхвърли като неоснователна, респ. да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 20225/07.12.2023 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, е връчено на Л. А. на 12.12.2023 г., а жалбата срещу него е подадена на 15.12.2023 г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, съображенията за което са следните:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № ВР-132383/27.07.2023 г. на РПЦ – С., отдел ПМЗ –[жк]от Л. А. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , етническа принадлежност – пашун, религия – сунит, семейно положение женен, ЛНЧ [ЕГН]. Самоличността му е установена въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. С Решение № 20225/07.12.2023 г. на Председателя на ДАБ на Л. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на език "пашу", в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 30.11.2023 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ. По подадената молба за закрила е изготвено Становище рег. № УП-12-779/30.11.2023 г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ- С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 03.08.2023 г. Л. А. не се явява за провеждане на интервю, за което е изготвен констативен протокол. От 09.08.2023 г. лицето самоволно е напуснало общежитието на отдел ПМЗ-"Военна рампа" и е било в неизвестност, за което е изготвена докладна записка. Същият е бил задържан от властите в Кралство Б. и е върнат в Република България съгласно Регламент „Д.“. Кандидат- бежанецът е настанен отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ- С. на дата 03.11.2023 г. В проведено на 14.11.2023 г. интервю Л. А. твърди, че е напуснал А. на 20.08.2021 г., 5 дни след като властта в А. е завладяна от талибаните. Прекарал е различен период от време в И. и в Турция. Преминал е нелегално в България с лек автомобил, които е бил спрял, а полицията е заловила всички освен избягалия шофьор. Оправдава напускането на границите на Република България преди произнасяне по молбата му за международна закрила с това, че не е знаел, че има възможност евентуално да получи документи тук. Същият не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата му произход. Цялото му семейство живее в А.. Л. А. мотивира молбата си за международна закрила с

твърдението, че е бил военен в националната армия на А. и се е бил срещу талибаните. Според думите му е било невъзможно да живее повече в А. и затова е тръгнал. В хода на административното производство е приета Справка вх. № ЦУ-1658/25.10.2023 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. показва наличие на спорадични инциденти и бомбени атентати. Въпреки това обстановката по сигурността в страната сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо Л. А. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Приел е, че от анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като Л. А. не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или уничително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Посочените от молителя мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представиха от страна на ответника: справки относно Ислямска република А., относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, актуални към 03.11.2023 г. и 22.11.2023 г. издадени от дирекция "Международна дейност" при ДАБ.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Оспореното решение издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по

последователен и логичен начин. Интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, избран е преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетен език от кандидата, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач от пащу.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП-12-779/30.11.2023 г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ-С. съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело. Конвенцията за статута на бежанците е приета на 28 юли 1951 г. от К. на упълномощените представители на ООН на заседание на Общото и събрание в Ж.. След приемането ѝ през 1951 г. е отворена за подписване, ратификация и присъединяване и влиза в сила на 22 април 1954 г. България подписва и ратифицира Конвенцията с акт на Народното събрание на дата 22 април 1992 г. (обн. – ДВ, бр. 36 от 1992 г.) Конвенцията влиза в сила за България на дата 10 август 1993 г. Настоящият състав съобразява и Директива 2004 / 83 / ЕО и Директива 2011 / 95 / ЕС (т. нар. Квалификационна директива), както и Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на

хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното от него интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на молителя статут на бежанец.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Още повече, че самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци.

Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервюта и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаването на статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за жалбоподателя с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самият жалбоподател заявява в хода на интервюто, че не е имал проблеми и заради етническата си принадлежност. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Ето защо е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут, се сочат в чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде

изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3). Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход Л. А. с ЛНЧ [ЕГН], да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, изложени в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б., а" и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *E.*, С-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „плъзгащата скала“ (*‘concept of a sliding-scale’*) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07 - § 115; решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218).

В случая молителят не доказва *специфичен риск* по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (жалбата), поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход трябва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова трябва да се прецени, дали обстановката в А. поражда за него *общ риск* по чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към

цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., C-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ по чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.”

Общото положение в А. трябва да се оцени по приобщената към преписката справка, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the U. K.*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *S. v I.* по жалба № 37201/06–§§ 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *C. v the U. K.* по жалба № 22414/93 – §§ 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the U. K.*, жалба № 25904/07 - §§ 119-122). Изготвеният по този ред доклад на ЕСПОУ с информация относно А. като държава на произход от м. 11.2023 г. (<https://easo.europa.eu>) съдържа следните основни моменти. Първо и най-важно, ситуацията със сигурността в А. се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. След като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това цивилните отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. К. и други градове са разчистени от бетонните преградни стени, които правят определени части забранени за гражданите и предизвикват огромни задръствания. Обиските на входовете на обществени сгради са намалени. Всичко това повишава доверието на афганистанците и възстановява известна степен на нормалност.

Второ, на регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Въпреки санкциите на ООН, например. Китай поддържа дипломатически и икономически отношения с талибаните и има планове не само да предоставя хуманитарна помощ, но и да инвестира в страната. У. също поддържа приятелски отношения с новото афганистанско правителство и отвори границата си за търговия.

От справка ЦУ-1716 / 03.11.2023 г. (л. 71 – 72 от делото) е видно следното: “В А. по-голямата част от шиитските хазари живеят в Хазараджат (или „земята на хазарите“), която е разположена в централното планинско ядро на А. с площ от приблизително 50 000 квадратни километра. Регионът включва провинциите Бамян и Д. и няколко съседни области в провинциите Г., Урузган, Бардак, Парван, Б., С. и С.-е П.. Има значителни сунитски хазарски общности в провинциите Бадгис, Г., К., Б., П. и

други области в североизточната част на А.. Исмаилските хазари живеят в провинциите Парван, Б. и Бамян. Освен това шиитите, както и сунитите хазари са базирани в значителни количества в няколко градски центъра на А., включително К., М.-е Ш. и Х.. Сунитските хазари като техните братя исмаили са били неразделна част от по-голямата хазарска общност в А.. Хазарите споделят обща културна идентичност. Етническата хазарска група, състояща се от шиити, сунити и исмаилити, има общ език и диалект, обичаи, традиции, начин на живот и общо социално поведение, което би могло да се дължи на общото потекло или други социални фактори. Според посоченото в справката, сунитските хазари са класифицирани като таджики или пушунци.

Съгласно посоченото в Справка ЦУ – 1801 от 22.11.2023 г. (л. 73 от делото), след като талибаните превзеха властта в А., изглежда нямаше талибанска политика срещу хазарското малцинство. На шиитските мюсюлмани беше позволено да извършват своите религиозни церемонии, като например годишни празници на А.. Освен това талибаните се заклеха да закрилят хазарската общност, а според съобщенията талибанските бойци охраняваха шиитски джамии. Хазарите обаче бяха назначени на постове в новата талибанска администрация на централно и провинциално ниво в много ограничена степен и се обсъждаше дали тези хора се считат за истински представители на хазарското малцинство, тъй като те вече са били част от талибанския бунт.“

В справката е посочено, още следното: “поредица от атаки на І. (Ислямска държава), насочени към групата на шиитските хазари, бяха извършени в [населено място] през три последователни дни (5 - 7 август 2022 г.) преди честването на А. на 8 август 2022 г. Тези атаки включваха бомбени атентати, насочени към шиитска религиозна траурна церемония, друг взрив в оживена търговска улица в район, доминиран от шиити, и нападение срещу микробус. На 30 септември 2022 г. беше извършен самоубийствен атентат срещу К. образователен център. UNAMA съобщи, че най-малко 53 души са били убити и над 110 ранени. Съобщава се, че повечето жертви са тийнейджърки.

Атаките срещу хазарите от І. може да са свързани с тяхната шиитска религия. Наред с други причини, според съобщенията, І. също така е насочена срещу хазарите поради предполагаемата им близост и подкрепа за И. и борбата срещу Ислямска държава в С.. Х. Р. У. заяви, че І. е извършила 13 атаки срещу хазарите след превземането на властта от талибаните и че групата може да бъде свързана с 3 допълнителни атаки, довели до смъртта на най-малко 700 души.

Тъй като мнозинството от мюсюлманите шиити в А. принадлежат към етническата група на хазарите, хазарите са били основните жертви на сектантски нападения срещу шиитите. Въпреки това, други шиитски групи също са станали жертви на целенасочени атаки, както преди, така и след превземането на властта от талибаните. Например, някои от сектантските атаки срещу шиитски мюсюлмани са извършени в райони, които не са доминирани от хазарите. Така например жертвите на нападението срещу шиитска джамия в К. през октомври 2021 г. не са предимно хазари.

Индивидуалната оценка на това дали има разумна степен на вероятност хазарски (пушунски) и/или сунитски кандидат да бъде изправен пред преследване трябва да вземе предвид техния район на произход и дали І. има оперативен капацитет там.“

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни

и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че не е установено спрямо жалбоподателя да е налице страх от преследване, както и да е налице реално опасност, която да е била повод за напускането му. Основателни са мотивите на органа, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. В конкретния случай за А. Латал не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че А. Латал би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.

Ето защо, няма основания да се смята, че поради негова работа за армията на А. в миналото може, както и принадлежността му към определена етническа група да стане бъдеща мишена на талибаните. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. А. Латал не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото А. Латал не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като е посочил, че желае да получи международна закрила хуманитарна в Република България, без да се позовава на причини от международен характер.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се установи в страна с по-висок стандарт. Жалбоподателят А. Латал е задържан от властите в Кралство Б. и е върнат в Република България съгласно регламент „Д.“. Кандидат – бежанецът е настанен в РПЦ – [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“. По тази причина основателни са мотивите на органите по приходите, че той е мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.

Настоящият състав съобразява и обстоятелството, че от 09.08.2023 г. лицето самоволно е напуснало общежитието на отдел ПМЗ-"Военна рампа" и е било в неизвестност, за което е изготвена докладна записка. Същият е декларирал, че е запознат с документ „Информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ“ (л. 39 – 41 от делото). В този документ изрично е посочено, че самоволното напускане на центъра води до загубване на правото на безплатно настаняване в центровете. В този документ е посочена и забраната за настанените да напускат определената им зона (т. 9 от Раздел II). Съдът не приема обяснението на Л. А., че причина да напусне България в посока Б. е подвеждане и незнание, че има

възможност да получи документи за международна закрила тук. Жалбоподателят се е подписал на дата 27.07.2023 г., че е запознат с Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Текстът на указанията му е бил преведен и той е заявил, че желае да подаде молба за международна закрила (л. 52 от делото). По делото е приобщена и молба от Л. А. от дата 27.07.2023 г., в която е посочено, че от властите в Република България иска международна закрила (л. 57 от делото). Съвкупният анализ на тези писмени доказателства води до извод, че жалбоподателят няма как да не е знаел, че има възможност да получи документи за международна закрила от Република България. Въпреки това той е напуснал в посока Кралство Б..

Индивидуалните фактори А. Латал да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при негово връщане на афганистанска територия в разрез със забраната по чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл. 143 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

Така мотивиран, Административен съд- София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., [дата на раждане] , срещу Решение № 20225/07.12.2023 г. на председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: